

COLUMN

Het echte werk

Het is zover, ik ben eindelijk keuzeco! Laat ik jullie meenemen in mijn afgelopen week.

De maandag begon al met de grote visite die ging over patiënten die ik nog helemaal niet kende. Ga maar eens beleid maken voor mensen met minimaal vijf ziekten in de voorgeschiedenis en een probleemlijst van acht actuele punten. Precies, het gaat hier om een afdeling Interne. Na een ochtend van veel papieren dossiers lezen en handjes schudden, denk ik dat ik mijn patiënten wel in kaart heb gebracht. Nu kan het echte werk beginnen! Net als ik denk dat ik er klaar voor ben, word ik gebeld door een verpleegkundige. Of ze een NaCl-infuus of een gemengd infuus moet aanhangen bij een van mijn patiënten. 'Uhhh', zeg ik, 'ik bel je over vijf minuten terug.' Snel pak ik het dossier en de labwaarden erbij. Ik probeer te beredeneren welk infuus er zou passen bij al die afwijkende waarden in het bloed. Hoeveel glucose zit er eigenlijk in een gemengd infuus? En hoeveel liter zou hij dan nodig hebben? Waarom heb ik dat nooit geleerd in de collegebanken? Toch maar even overleggen met de arts-assistent die naast me zit. Gelukkig weet zij het wel en heb ik weer wat geleerd. Maar als ik het antwoord niet weet op deze simpele vraag, hoe moet ik dan de rest van de weken doorkomen?

In de loop van de week overleg ik met verschillende specialisten over mijn patiënten. De een is buitengewoon vriendelijk en komt meteen een bezoekje brengen op onze afdeling, de ander buitengewoon bot. 'Zo zo, ik word gebeld door een co. Dat is nog eens wat. Waarom belt de arts-assistent niet?' 'Omdat ik voor de patiënt zorg.' 'Toe maar! Wat wil je van me?' 'Ik wil u vragen om mee te kijken bij mijn patiënt. Zou u met ons mee willen denken?' 'Ben je nou helemaal zot? Ik kom niet kijken bij een man van bijna 90, op die leeftijd hoor je gewoon dood te gaan.' Tuut, tuut, tuut, opgehangen. Vol verbazing kijk ik naar mijn telefoon, die er ook niks aan kan doen. Voor mijn eerste familiegesprek maak ik me behoorlijk zorgen. Wat als ze allemaal vragen gaan stellen waar ik het antwoord niet op weet? Een van de internisten gaat gelukkig mee en springt in als er vragen worden gesteld over het neurologische beeld van hun vader. Ik glimlach als hij zegt dat hij het zal vragen aan de neuroloog. Het is dus blijkbaar niet erg om niet alles te weten. Hoe meer ik leer, hoe meer ik erachter kom hoe weinig ik eigenlijk weet. Gelukkig duurt het nog even voor ik de eed ga afleggen!

Sara Roos

GETTY IMAGES

Hoe meer ik leer, hoe meer ik erachter kom hoe weinig ik eigenlijk weet